TOPLUM

Alınteri, Göznuru, El emeğinin Savunucusu

Yıl: 1 Sayı: 17 P.K. 47 | Haftalık gazete | 9 EYLÜL 1964 | Çarşamba günleri çıkar | 25 Kuruş

AYBAR KONUŞTU

Amerika ile İngiltere Kıbrıs işine karışınca buhran alevlenmiştir. Çözüm için Türkiye ile Yunanistanın ve Kıbrıslı Türklerle Rumların bir masa etrafına oturmaları gerektir

Mahkemelerimizin yargı hakkı, Amerikalılar söz konusu olunca sınırlanmıştır. Amerika ve NATO ittifakı millî bağımsızlığı bitirmiş, egemenlik haklarımızı çiğnemiştir. Türkiye bağımsız olmalıdır

«NE AMERİKAN, NE DE SOVYET UŞAKLIĞINI KABUL EDECEĞİZ»

MEHMET ALİ AYBAR

Yalanı olmıyan adam

Anlaşma olmazsa, Amerika ile İngiltere harb tahrikçisi sayılır

NURETTİN TEKİNDOR Ankara'dan bildiriyor

Türkiye İşçi Partisi'nin üç ayda bir tekrarladığı genel kurul toplantılarından biri daha Ankara'da 6 Eylül pazar günü yapıldı. Genel Kurulun toplandığı Cebeci semtindeki Kilis düğün salonunda bin kişiden fazla partili ve partisiz yurdun çeşitli merkezlerinden gelen kişiler vardı.

Toplantıyı çok sayıda sivil polis izledi. Bol boş resim çektiler ve konuşmaları ses bandına aldılar.

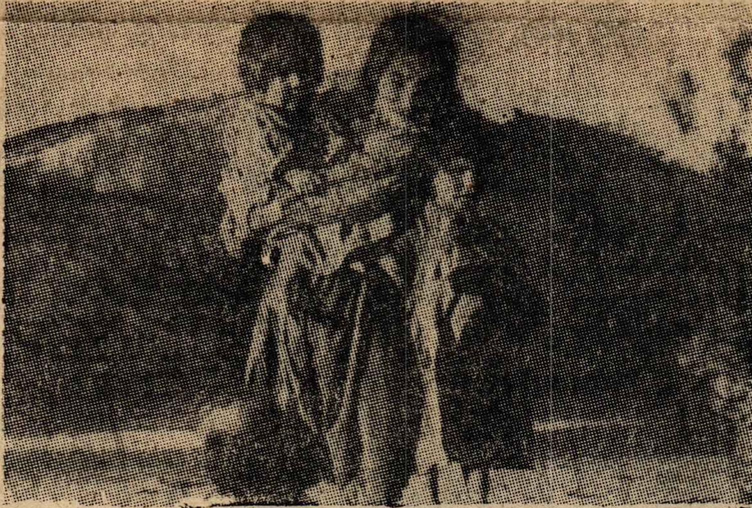
Ankara siyasî çevreleri TİP Genel Başkanı Aybar'ın yapacağı konuşmayı sabırsızlıkla bekliyorlardı. Mehmet Ali Aybar kürsüye doğru ilerlerken uzun uzun alkışlandı. Her konuşmasında olduğu gibi bu kere de yalnız gerçeklerin diliyle konuştu ve diğer çirkin politikacılar gibi yalan-dolanla halkı aldatmak, şaşırtmak, duygularını ayağa kaldırmak, yada Kıbrıs gibi bir dâvada harb tahrik

(Devamı 4 de)

Yavuzlar ve Hoşgördü Cehennemleri, refah sözlerini hep yalanlıyor

Çirkin politikacılar ve Hükûmet üyeleri «Türkiye kalkınıyor... Türkiye refaha gidiyor... Türkiye medenidir... Türkiye batılıdır...Türkiye açık rejimle idare edilmektedir...» gibi gerçeğe uymayan sözleri gözü kapalı halka yuttura dursunlar, Gaziantep'in Yavuzlar ve Hoşgördü adındaki cehennemleri bun

(Devamı 4 de)

EMEKÇİNİN ÇOCUKUKLARI—Emekçiler gibi emekçinin çocukları da Türkiye'de üvey evlâd gibidirler. Yavuzlar semtinde böyleleri çoktur. İkinci sayfada Yavuzlar'ı anlatan bir yazı bulacaksınız.

Eski Polis Müdürünün yolsuzluğu

Merkez Polis Karakolunda görevli bekçi Ahmet Şenol'un, Polis Müdürlüğüne ait üç sandalye ile bir masayı sattığı öğrenilmiştir. Olay, satılan sandalyelerden birinin karakola ait yeni sandalyelerle karışması sonunda ortaya çıkmıştır. Sandalyeleri satın alan bir esnaf, yanlışlıkla karakola gelen sandalyesini istemiş ve bu yüzden bir polisle de çatışmıştır.

Bekçinin masa ve san

(Devamı 4 de)

Müslümanın insaflısı!

Müslümanlığın temelinde kendi çağına göre ilkel de olsa, sosyalizm kokusu vardır. Fitre, zekat, imaret gibi

(Devamı 4 de)

GREV BİTTİ AMA HİKÂYESİ BİTMEDİ

Mensucat işçilerinin bağlı bulunduğu Teksif Sendikasının patronlara yarıyan grevi bitti, ama bu grevin de dikodusunun sonu hâlâ alınamadı.

İstanbul'dan haber verildiğine göre Teksif Sendikası Genel başkanlığı, Gaziantep mensucat işçilerinin grevlerini desteklemek amacıyla patronlardan yardım dilenmiştir. Patronlar, hemen her istediklerini Teksif Genel Merkez idarecilerine kabul ettirebildikleri için istenilen yardımları vermişlerdir.

Alınan para yardımı Sü

(Devamı 4 de)

Gericiliği SERMAYEDAR BESLİYOR

Sosyalist Kültür Derneği Başkanı O. N. Torun «gidiş berbat» dedi

Türkiye İşçi Partisi'nin Ankara'daki Genel Kurul toplantısında Genel Başkan Mehmet Ali Aybar'dan başka TİP Senatörü Niyazi Ağırnaslı, Genal Sekreter Rıza Kuas, Genel Kurul üyesi Behice Boran, Sosyalist Kültür Derneği Genel Başkanı ve Devlet Planlama Teşkilâtı eski müsteşarı Osman Nuri Torun ile Gaziantep TİP İl Başkanı Ahmet Top konuşmuşlardır.

GERİCİLİK..,

Behice Boran, Türkiyenin sosyal yapısını eleştiren (tahlil eden) konuşmasında gericilik meselesine

(Devamı 4 de)

LÂF aramızda

HELE ŞÜKÜR

Başbakan, Kıbrıs'la ilgili bir konuşmasında şöyle diyor:

—Çoğu gitti, azı kaldı!

Bravo... Daha da derlerki, politikacılar doğru sözlü olmazlar. Haltetmiş öyle söyliyenler.

LÂCFİ

DOSDOĞRU

«Millî hıyar»dan sonrası

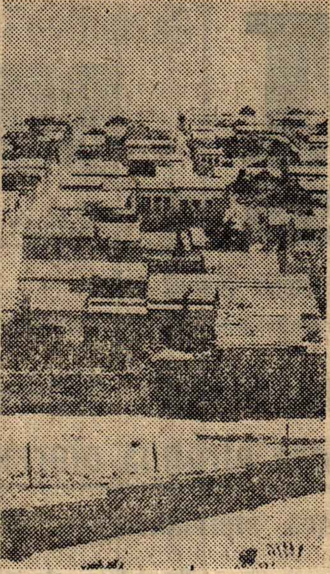
GÜNER SAMLI

«Millî» lâfı gene ucuzladı. Zırva üstadı Bölükbaşı mollanın Amerika dönüşü «millî koalisyon» kurulmasını istemesi, politika ağalarının yüreklerini yumuşatıvermiştir!

—Dış tehlike büyüktür. Türk ulusu, bütün kurumlarıyla birlik olup düşmana karşı «tek vücud» görünmelidir!

Edebiyatı, gerici ve ilerici geçinen bütün basında

(Devamı 4 de)

Yavuzlar semtinde 24 saat...

BÜYÜK ŞEHİRDE HAYAT SIKINTILI, BÜYÜK ŞEHİR FABRİKALARIYLA, BİNALARİYLA, SOKAKLARİYLE, YOKSUL İNSANLARIN ISTIRAPLARİYLE DOLU. BÜYÜK ŞEHİR BAŞLI BAŞINA BİR DÜNYA: YOKLUK DÜNYASI. BÜYÜK ŞEHİRDE İNSANLAR YAŞAMA ÇABASINDA...

Hazırlayan:
Memed Hayri

ON FAKİR MAHALLE BİR ZENGİN SEMT YARATIR!

Köylülerin, yoksul insanların oturduğu bir mahalle Yavuzlar.

Üstleri gaz tenekeleri, eski tahta parçaları ile örtülmüş, balçıkla sıvanmış kısa duvarların arasından geçerek mahallenin ortalarına doğru ilerlemeye başladım. Güneş tam tepede sarı sıcağını bütün şiddetiyle yeryüzüne yağdırıyor. Sıcağın tesiriyle bütün vücudumdan su gibi ter akıyordu. Sıcağın altında sinecek, barınacak bir gölge arıyordum. Etrafıma baktım, ne gelen var ne giden. Daracık sokakları geçtikten sonra ulaştığım büyükçe bir sokakta bir evin gölgesine uzanmış 7-8 yaşlarında üstü başı perişan bir çocuk gördüm. Beyaz kirlenmiş uzun fanilası, diğer olmayan iç çamaşırlarını unutturacak şekilde uzun yapılmıştı. Ağzının yanına hücum eden sinekleri umursamaz hareketlerle kovalamaya çalışıyordu. Çocuğun yanına gelerek nerede kahve bulabileceğimi söyledim. Yattığı yerde gözlerini açarak, doğruldu. Kalktı, yattığı evin bitişiğindeki sokakta yürümeye başladı. Daracık sokakları geçtikten sonra köşeden karartılı bir yer gösterdi, parmağiyle.

«İşte, ora.» dedi.

Kahveye doğru yürüdüm. Kahve iki katlı bir binanın altındaydı. Önünde durarak bir göz attım. Kötü bir binaydı. İnce sırıklarla kahvenin avlusunu çevreleyen çitin yanında topraktan yükselen sarmaşıklar kahveyi önden kaplıyordu. Sıcağın tesiriyle sırmaşıkların tozlu, topraklı yaprakları solmuş, başaşağı. Kahvenin avlusunda kimse yoktu. İçeri girdim. Kahvenin içerisi, pisti, kirliydi. Bu pisliğe rağmen sandalyeler, masalar küçücük kahvenin içerisinde intizamla dizilmişti. Köşedeki masada bir kaç kişi oturmuş konuşuyorlardı. Selâm verip, oturdum. Kahvenin solundaki ocakta hafif bir ocak sesi duyuluyordu.

Kahveci ocağın arkasından yanıma gelerek ne içeceğimi sordu. Soğuk bir şey getirmesini söyledim. Ocağın önündeki gaz tenekesinin içine elini sokarak pis, kirli suyun içinden bir gazoz çıkarttı. Getirdi.

«Buraların yabancısısınız galiba?» dedi.

«Hıı...» dedim, «Yabancısıyım,»

«Birisini arıyarsunuz her halde?»

«Yok» dedim, «Kimseyi aramıyorum. Gezmeye gelmiştim de...»

Güldü.

«Niye?» dedim.

«Gezilecek başka yer kalmadı mı beyim? Allahın cehenneminde gezilir mi?» dedi.

Yanımızdaki masada oturanlar kahveciyle konuştuklarımı garipsemiş olacaklarki bu tarafa döndüler. Kahvenin köhne havasıyla aynı olan bu insanlarda acıma hissinden uzak, hakkı yenmiş insanların bitkinliği vardı. Kahvenin duvarlarına yapıştırılmış gazete kağıtları duvardaki toprakların dökülmesine engel oluyordu. Kahvenin üst tarafına yapıştırılmış Ali'nin resmi kahvenin köhne haline bir gariplik katıyordu. Onun ötesinde Atatürk'ün camı kirlenmiş, çerçevenin üzerinde boyaları silinmiş büyük bir resmi vardı.

Buraya yabancı kimsenin gelmediği, kahvecinin, masada oturan saçı, sakalı birbirine karışmış, yaşları, çabuk çökmüşlüğün arkasın da kaybolmuş insanların garipsemesi ile ortaday dı.

«Buraya kimse uğramaz mı? yabancı filan.»

«Yok« dedi. Kötü, kurumuş, el deye deye parlamış bir değneğe çenesini dayamış ihtiyar. «Yok beğim, buraya ancak seçim zamanı beledi ye ıreisiynen, tasildar, bir de arada sırada havadis bulamayan gazatacılar gelir.»

«Sık sık gelirler mi?»

«Çok değilse de arada sırada.»

«Ne sorarlar?»

«Ne soracaklar. Bi şikayetiniz var mı? deyen gelir. Kerizleri sorar. Kerizlerin üstündeki arası açık daşları gösteririk. Koğu çığıy burdan derik, yazar. Toprak üstündeki su borusunu gösteririk. Yazarlar mı, yazmazlar mı bilmezik am ma buraya bunları kapatacak kimse uğramaz. Seçim zamanı da oldumu «şıp» deye damlarlar. Kahvenin başına oturur bizimle kırk yıllık ahbapmış kimi konuşur. Parti başa geçtimi sizin mahalleye ayrılan bi kaç milyonluk yatırımı hemen kullanacağız. Belediye reisi gelir, ben reis olmak

YARININ SUÇLU ÇOCUKLARI...

için kırg bin lira harcadım. Niçin? Sizin kimi vatandaşları kalkındırmak için... der. Seçim olur. Efendi kazanır. Nerde Yavuzlaaaaar!.. Nerde re is bey... Geçti beyim geçti, geçti o yeme devirleri. Millet ödediği verginin, verdiği oyların hak kını istiyor.»

İNSANLARI VE HAYAT

Zaman konuşmaların, düşüncelerin arasında mahallenin toplantı yeri olan kahvede eri di, gitti. Güneş sıcaklığını soluk bir ışığa çevir mişti. Kahveci yarım olan kirli suyla dolu kovayla kahvenin avlusunu suladı, yarım yamalak. Ne onların konuşmaları kesildi, ne benim düşüncelerim. Kahvedekilere gazeteci olduğumu, mahalle için uzun bir yazı yazacağımı söyledim. Bir iki ev de görmek istediğimi ilâve ettim. Onun kolay olduğunu söylediler. Gözünün birisi görmeyen biri beni götüreceğini söyledi. Eyvallah deyip çıktık.

Kirli sokakları geçerken:

«Hiç buraya süpürgeci uğramaz mı?» dedim.

«Sen delimisin beyim, ne çöpçüsünden bahs ediyon? Evlerdeki has çöplükler pisliklerle dolar. Haftalarca kimse uğramaz. Sokağa döker ler.»

Sokağın köşesinde bir zibil yığını gösterdi.

«Öyle vakti bunun yanından koğusundan geçilmez. Bu kalır böylece bir iki ay. Bir gün zibilci gelir yarısını götürür. Ertesi gün gine aynı koğu. Aynı zibil dolar pisliğe. Gelirken, gider ken gohla ha gohla.

Vatandaş denen bu yoksul insanlara neden böyle yapılıyor? Neden aynı vergiyi veren bir insanın köşkünün, bahçeli evinin önü günde beş altı kere süpürülürken bu yoksul insanları pislik lerle, tozlarla, topraklarla yaşattırıyorlar? Bunlar vergi vermiyorlarmı yoksa? İşte bu sorular insan yaşantılarının hayata isyanı...

Sokakta geçerken bir küme kadın gördüm Hepsi evine, yuvasına iki, üç saatte bir kaç kova su götürmek için bekleşiyorlar, çeşmenin başında, Mahallenin tepesine, en yüksek yerine çıkın, bakın. Mahalleyi Kerbela sanmayın sakın. Çünkü mahallede yaş denen, su denen bir şey yok. Bir kaç kadın topluluğu bir kaç kuru ağaç yaprakları ve birde görüldüğü zaman insanı su satan evler.

Beni eve götürenin ismi Ali'ymiş. Mahallede kör Ali derlermiş. Kahvenin öte tarafından bakkallık yapıyormuş. Konuşa konuşa göreceğimiz eve geldik. Dış kapısı çatmaydı. Tahtalardan yapılmış kuru kapısını gıcırdatarak açtı, girdik:

«Kimse olmasın» dedim.

«Yok» dedi, «Kimse yok, suyun başında herkes.»

Evin boyu kısaydı. Kısa evin üstündeki çatıyı eski kiremitle döşemişlerdi. Kapının bir kanadını taşın altından çıkarttığı bir anahtarla açtı. İçeri girdi. Arkasına taş konarak kapatılmış pencereleri açtı.

«Buyrun, girin.» dedi.

Eğilerek içeri girdim. Gördüğüm manzara ummadığım derecede korkunçtu.

Karanlık odanın içerisinde karşıda büyükçe bir ayna. Baktıkça insan dalgalanıyor. Yerde bir kaç yırtık hasır. Odanın balçıkla sıvanmış duvarlarının bir bölmesindeki sandığın üstünde rengi kaybolmuş, kirli yatak, yorgan. Eşikte bir küp. Küpün yanı başında eski tahtalarla yapılmış bir dolap. Dolapta bir kaç bardak. Yarım bir çay paketi. Bir soğan tahtası ve üstüne toprak dökülmüş bir peynir çanağı. Dibinde biraz şeker bulunan yamru yumru bir konserve kutusu.

Elimle dolabı kapadım.

(Devamı 4 de)

Sosyalizm

Bir aralık, çok değil beş altı yıl önce, sosyalizm kelimesi korku tucu, ürkütücü, umacı gibi bir kelimeydi. Odalarda, eş dost toplantılarında kı sık sesle konuşuluyordu. Sosyalist olduğunu söyliyenler, sivil olsun resmî ol sun polisin elinden kolay kolay kurtulamazdı. Kimi çevrelerde kahraman, kimi yerlerde ise vebalı bir ki şiydi sosyalist.

Bugün durumda deği şiklik var gibi görünüyor. Hattâ yazarların içinde bu günkü durumdan öğünenler, bugünkü durumu iyi bulan bile var. Bunlara göre, adı edilmek sosyalizmin olmasına, gelmesine yakın bir şeydir.

Büyük çapta aldatılı yoruz.

Türkiye'de ekonomik e leştirme (tahlil) yoktur. Ya pılmasına imkân verilmekte dir. Sosyalizm lâfı bolca kullanılıyor. İş sosyalizmin ana kurallarına, üretim araç larının kimin elinde bulun masına geldi mi, yaygara bütün haşmeti, bütün kepa zeliği ile başlıyor.

Komünist, komünist...

Günümüzün şartları içinde, sosyalizmin yalnız adı ortalıkta dolaşıyor. Sosyalizmle ilgili olduğu sanılan kurumlar ve gazeteler, her burjuva (sömürücü) dü zeninde olan saçmalıkları, yolsuzlukları belirtmekle ye tiniyor. Ispanak tarlaların da solucan ne kadar bolsa bizim toplumumuzda bu çeşit olaylar o kadar bol oldu ğu için hergün bir yenisi bulunmakta güçlük çekilmi yor.

Mesele bu mudur ve bu rada biter mi?

Sermaye ile emekçi ara sındaki ilintiler, ilgiler kar şılıklı tartışma ve dengeleş me durmadan emekçi sınıfı nın aleyhine yürütülmekte dir. Dıştan bir bakışla, bir gelişme varmış gibi görün mektedir. Bu durum birçok larını, kandırmaya yetinme ye zorluyor.

Türkiye bugün iki önem li mesele ile karşı karşıya dır. Yetinmek ve yetinmemek. Emekçilerin yetinme si, yetinme fikrine yanaşması bize göre en büyük ya nılmaları doğurur. Olayların gelişmesi karşısında; aşırı bir yetinme. duygusu ile beş yıl öncesine göre «daha iyi» olmak hiçbir şey getirmez Bir başka açıdan daha bü yük yanılmalar doğurur.

Geçen yıllara göre, sosyal me selelerde bir bıkkınlık, bir tedir ginlik seziliyor. Orta-Doğu kader ciliği ve yavaşlaması burada da kendini gösteriyor. Oysa gün gün den daha hızlı, daha canlı olmak «en azından» gericiler kadar olan ları, gazeteleri, dergileri doldurmak gerek. Anayasanın verdiği im kânları sonuna kadar kullanmakta sakınca değil, tersine fayda vardır.

Sosyalizm laf olmaktan çıkma lı çıkarılmalıdır. Bir eğlence konu su yada zeka oyunlarına yarıyan bir araç olmamalıdır. Yüksek taba kada bir çaba olmanın dışında ya şamanın içine girmeli, sosyalizmi aydınlar değil emekçiler savunma lıdır. Emekçilerin bu ortama gele bilmelerinin sağlanmasıda, tabii, baş langıçta aydınlara, namuslu aydın lara düşmektedir.

TOPLUM'un anketi

Sosyalizm ve komünizm denince, ne anlıyorsunuz?

Sosyalizm ve komünizm, son dört yıldır gazete ve der gilerde tartışılmakta; bâzı yazarlar sosyalizmin komünistlik olduğunu söylemektedirler.

Gerçekte ise, sosyalizm başka, komünistlik başkadır. Bu düşünceden yürüyerek gazeteniz, avukat, doktor, mimar, eczacı, öğretmen, gazeteci, matbaacı, sendikacı ve öğrencile re iki sual sordu:

1—Sosyalizm denince ne anlıyorsunuz?

2—Komünizm denince ne anlıyorsunuz?

4

ANKETİ YAPAN: AHMET SOBACI

AHMET CANSUNAR (doktor)—Sosyalizm, bugün sınırları çizilmiş ve herkesçe kabul olunmuş bir tarifi bulunmamakla beraber, devlet idaresinde ve ekonomik siyasette ferdiyetçiliğe karşı temel olarak topluluğu alan, saadet, refah ve geçinme kaynaklarının topluluk halinde dağıtımını hedef tutan sistemdir diye tarif olu nabilir.

En güzel örneği İsveç'tir, Bütün istihsal vasıtaları nın devletleştirilmesi esastır. Komünizme gelince, komünizm sosyalizmin müfrit bir şeklidir. Tarihi mad diyatçılık felsefesine dayanan, temel unsuru iktisadî esaslara dayanan ahlâk, hukuk, din gibi mânevi unsur lar bu yapının üst kademesini teşkil eder. İktisadî sisteme göre bu unsurlar değişir veya bazıları inkâr edilir. Meselâ din, Lenin'in dediği gibi afyondur. İşçi sınıfı hakimiyeti bir ihtilâl yoluyla almak suretiyle iktidarı gaye edinir. Her ne kadar gaye hürriyet ise de, mevcut hürriyetleri vasıta değil, belki hakiki hür riyete kavuşmak için yıkmak suretiyle arzu edilen sınıfsız cemiyete ulaşmak ister. Fakat bu hiç gerçekleş memiş, terör havası içinde mevcut iktidar işçi sınıfı aleyhine olmasına rağmen devam etmektedir.

Komünizm kollektivisttir. Yani şahsi mülkiyet hakkını tanımaz. Herşey herkesindir. İstihsal malları dahi müşterek mal sayılır. Toprakta, fabrikada çalışa rak elde edilen mahsullerin müşterekliği gibi... Bey nelmilelcidir. Ulus telâkkisi, yurt telâkkisi üzerinde durulmağa değmez! Onlar için dünya işçileri bir ara da olmalıdır, parolası mühimdir. Millet ve yurt için savaşılmaz. Savaş, eşçi sınıfının burjuva dedikleri zen gin sınıflarla mücadele etmek gerekirse olur. İnsan ta biî haklarına hürmeti ancak bu şekilde anlarlar. Komünizmde aile hukuku gevşektir. Nasılki birleşme bir akit gibi mülâhaza olunursa, ayrılmak ta basit bir mukavele bozmasıdır. İşte sosyalizmin devlet haline gelmiş olan komünizm şekli budur.

MEHMET ALTAY GEREÇÇİ (doktor) — Sosya lizm toplumu ferde ve otoriteyi hürriyete tercih eden sosyal, siyasal, ekonomik bir düzendir. Sosyalizm hu susi mülkiyet, ekonomik serbestiyet, rekabet ve her türlü özel teşebbüsün karşısındadır. Sosyalizm kapita lizmin karşısında olup, sermayeyi, işçiyi soyan ve o nun hakkını yiyen bir istismar vasıtası addeder.

Komünizm, temelleri Karl Marks' istinat eden da ha ileri bir sosyalizmdir. Komünizmde sosyalizm gibi her türlü özel teşebbüsün, ferdi mülkiyet ve ekonomik serbestiyetin karşısındadır.

(DEVAM EDECEK)

sendikacı gözü ile

ÇİMENTO FABRİKASINDA SARI SENDİKACILIK

Çimento seramik ve keramik işçileri sendikasına bağlı Gaziantep çimento fabrikası işçileri ve yine bu sendi kaya bağlı T. Çimento Sanayii T.A.Ş.nin, Adana, Bartın, Elazığ, Afyon, Balıkesir'deki Çimento Fabrikalarındaki işçiler adına bundan bir müddet önce yapılan Toplu iş sözleşmesinde, ard düşünceler ve çıkarcı bir düşünüşle sırf karşısında olumlu bir yolda giden Yapı-İş Sendikasın dan bu iş yerlerini ayırtmak ve uzun bir müddet bu işçi leri baskısı altında tutmak gayesi ve bu şekilde işçilerin menfaatleri bakımından olmayıp sırf kendi çıkarları yolun da işverene satmışlardır.

Bu satma keyfiyeti, yapılan toplu iş sözleşmesinin iki sene müddetle yapılmış olması, saat ücretlerine 25 kuruş gibi %5 veya %10'u geçmeyen bir zammı kabul edip iş çiyi ekonomik ve sosyal yaşantısı yönünden baskı altında tutmaktır. İlerde gelmesi kuvvetle muhtemel bir pahalılık la karşı karşıya ücretler artırılmadan çalışmaya mahkûm etmektir. Halbuki Yapı-İş Sendikası bünyesinde kalan Sı vas çimento fabrikası işçileri için, Yapı-İş Sendikası yetki lilerinin yaptığı Toplu İş sözleşmesinde ise, işçi ücretleri ne saat başına 35 kuruş zam ve ayrıca her ay ödenmek üzere %24 istihsal pirimi alınmış bulunmaktadır.

Her ne kadar bu sendikada toplu iş sözleşmesini iki sene yapmışsada her işçiye en azından, 150 T. Li ra aylık ücretinde bir artış temin etmiştir. Halbuki Çimse Sendikası 60 lira bir menfaat sağlıyabilmiştir. Hal böyle iken şimdi görüyoruzki Çimse Sendikasının Gaziantep şubesi yöneticileri, sarı sendikanın burada ki elemanları, Çimento Fabrikasında 30'a ya kın muvakkat işçi kaydı ile çalışan işçileri sendikaya kayıt etmiyorlar. Çünki kayıt ederlerse bu işçilerinde toplu iş sözleşmesinden istifade etmeleri tezi ortaya çıkacağından, 960 kuruşluk asgari ücretlerinin 12 lira olarak ödenmesi icap edeceğinden, ve bunun da işve rene bir külfet olacağını düşünen sendikacılar işçileri sendikaya kayıt etmemekte ısrar ederler. İşverenin arzu ve isteklerine uygun olarak 30 işçi göz göre göre sen dikasız bırakılmakta, Anayasaya aykırı olarak işçinin sendikalı olmamasına, işverenle elele verip kanunların özüne aykırı bir davranış göstermektedir. Bu duruma ilgililerin ve bilhassa Türk-İş'in nazarı dikkatini çe kerim.

Türk sendikacılığını bu kadar küçümsemek, sömü rücü zihniyete bu gibi sarı sendikacıların yardımcı o luşları utanç vericidir. Türkiyede, köşede kıyıda ne kadar işçi varsa, sendikalaşsın, hakları yolunda olumlu ve etkili olsun diye yırtınıyorsak, bir kısım işverenin tahrik ettiği ve emrinde tuttuğu sendikacılar ise böy le işverenle kendi tabirlerile samimi bir hava içinde iş çinin haklarına sed çekerler, daha ileri giderek 30 ka dar işçinin sendika nimetlerinden mahrum olmalarına yol açarlar.

Çok yazık

AHMET TOP

TOPLUM
Alınteri,Göznuru,El emeğinin Savunucusu
Çarşamba günleri çıkar
GAZİANTEP

Sahibi: Güner SAMLI
Sorumlu md. M. Korukluoğlu
İdare yeri: Eski Gümrük Cad. 19. Baskı: Desen Matbaası
Posta Kutusu: 47

«MİLLÎ HIYAR»DAN SONRASI

benimsenmiştir. AP'lisi, CHP'lisiyle bütün kalem sahip leri Bölükbaşı'dan gelen «millî koalisyon» «millî politi ka» görüşünü savunmaktadırlar. Anlıyacağımız işler gene karışacak dostlar. Gene abidik gubidik oyunlarıy la alavere dalavere Memet nöbete dikilecek...

Şunu unutmayınız:Kim «millî politika»dan ve de kim «millî hıyar»dan söz ediyorsa, o adam emekçinin düş manıdır. Bunu bilelim. Hesapları açıktır çünkü... Yok sul halkı dış tehlike kandırıkçılığıyla uyutup iç dâvala rımızın üstüne kara bir perde gerecekler Bu perdenin ne zaman kalkacağı bilinmez. 20-21 Mayıs'tan sonra ko nan sıkı yönetim çeşitli sebeplerle uzatıldı babam, uza tıldı. Amaç bazı gazeteleri ve emekçiyi savunan Türki ye İşçi Partisi'ni susturmaktı.Bunda başarı kazandılar.

Şimdi de Kıbrıs dâvasının harbe yol açacağı gerek çesiyle ufukta görülen şiddet tedbirleri yavaş ya vaş sokuşturulmak isteniyor. Bu işten kim zararlı çı kacak? Emekçiler.

Emekçilerin bugünkü düzende söz hakları, oy hak ları yok. Çünkü Meclisler ağalarla dolu. Bu ağalar yal nız kendi zümrelerinin çıkarını düşündükleri için, ala cakları tedbirleri «millî politika» yaldızlamasıyla halka kabul ettirmek çabasındadırlar. Halk da, «harb» heve si içinde boğulduğundan olup-bitenlerin farkına varkı na varacak gibi değildir.

Düşünen namuslu kafaların ödevi, ağaların «millî politika»oyunlarını bütün açıklığı ile ortaya yaymaktır. Bunu yapmıyanlar emekçi halkın kurtuluş savaşına ve sosyalizm ülküsüne ihanet ederler.

Kıbrıs dâvasının «millî politik» yada «millî koalis yon» yoluyla çözümlenmesini beklemek, açık yazalım zübüklüktür. Eğer illâ «millî» lâfına takılıp kalacaksak ve eğer illâ «millî politika» gerekliyse bunun için önce emekçihalk yurt yönetiminde söz ve karar sahibi olmalı dır. Bugün halk adına karar aldıklarını sananlar hiçbir zaman halktan yana olmamışlardır. Çünkü bugünkü bo zuk ve berbat düzenin uygulayıcıları olan beş parti, Türkiye'nin kurtuluşu ve bağımsızlığını çelmeleyen ki şilerin tekelindedir. Bu kişilerin halkın çıkarına uygun yolda yürümeleri istenemez ve de beklenemez.

«Millî politika» yada «millî koalisyon»... Bunlar, sömürücü düzenin halka karşı olan faşist ilkeleridir. Kıbrıs dâvasının çözümü meselesinde umudu «millî» lâ fına bağlamakla aydınlığa çıkamayız. Türkiye'nin şeref li Türkiye olabilmesi ve Kıbrıs dâvasının çözümlenme si dış politikamızın bağımsızlık şartlarını yerine getir mesine bağlıdır.

MÜSLÜMANIN

«emir»ler hep o devrin «sos yal» ilkelerindendir. Ama bugün Müslümanlığın «sosyal» ilkeleri yokedilmiştir. Müs lümanlık sadece namaz kıl mak, oruç tutmak şeklinde anlaşılmağa başlanmıştır. Bu nun için bir örnek verece ğiz.

Alkan Sabun Fabrikasın da işçiler yıllardan beri si gortasız çalıştırılırlar. Mesai diye birşey yoktur. Patron ne isterse onu işçilere kabul ettirmektedir. Oysa bu du rum İş Kanununa aykırıdır ve Bölge Çalışma Müdürlüğü nün densizliği bırakıp gerçek alanda bir çaba göstererek bu işçileri kurtarması gerek mektedir.

İşin Müslümanlıkla ilgili yanına gelince, söz konusu fabrikanın işvereni namazlı abdestli, oruçlu bir dindar dır. Buna göre bu adamın «hak» yememesi arzulanır. Ama gelin görünki bu işve renin kıldığı namaz, aldığı abdest, tuttuğu oruç, işçileri nin hakkını yediği için boş tur. Değersizdir. Ve de dini küçültücü bir davranıştır.

GREV BİTTİ

Başı 1 de

merbank Defterdar Yünlü Mensucat Fabrikasının istih lak kooperatifine verilmiş ve buradan ucuz fiyatla şe ker, makarna, pirinç fasulye, un gibi gıda maddeleri satın alınmıştır. Bu yiyecekler ha len Teksif Sendikası İstanbul Bölge Şubesinde durmakta dır. Gaziantep için toplanan bu yiyeceklerin hangi çıkar cı sendika ağalarının işine yarıyacağı bilinmemektedir.

ESKİ POLİS

dalyeler için «bunları bana eski müdür hediye etti. Benim olduğu için de sat tım» dediği söylenmekte dir.

ESKİ MÜDÜR KİM?

Bekçi Şenol'un «eski müdür» dediği gerici, bun dan önceki Polis Müdürü Salih Urgancıoğlu'dur. Çok dürüst ve yurtsever bir ki şi olan Urgancıoğlu, bura da kaldığı süre içinde Nur cuların azgınlaşmasına yar dım etmişti. Bu işte ayrı ca Birinci Şube Şefi İsma il Erayman da rol oynamış tı.

Aybar konuştu

Başı 1 de

çiliği edip oy avlamak yolu nu tutmadı.

TÜRKİYE'nin İTİBARI

TİP Genel Başkanı zaman zaman al kışlarla kesilen ve bütünüyle dış politikaya ayırdığı konuş masında özetle şunları söyle di.

«Kıbrıs buhranı çok cid di bir safhaya gelmiş bulunu yor. Başbakan Büyük Meclis te yaptığı son konuşmada bir Türk-Yunan savaşına doğ ru gidildiğini söyledi. Bu korkunç bir ihtimaldir. Fakat savaş patlamadıkça bütün ü mit kapıları kapanmış olmı yacağına göre son dakikaya kadar barışçı bir çözüm yolu bulmak için inatla çalışmak gerekiyor.

Şimdiye kadar İngiltere nin ve Amerika'nın arabulu culuğu ile bir çözüm yolu bulunmaya çalışılmıştır. Oysa bu iki devletin müdahalesi Kıbrıs buhranının büsbütün alevlenmesine sebep olmuş tur. Bundan dolayı Kıbrıs buhranı ile doğrudan doğru ya ilgisi bulunmıyan devlet leri dışarda bırakarak bir çö züm aramak makul bir yol olarak görünüyor.

Bizce Türkiye mesele ile doğrudan doğruya ilgili taraf olarak Yunanistan'ı ve Kıbrıs'lı Türk ve Rum cemaat ları temsilcilerini acele ola rak bir yuvarlak masa konfe ransına davet etmelidir. Da ha sonra da İngiliz üsleri bir mesele olarak konferans ta müzakere konusu edilme lidir. Üsler meselesi berta raf edilince İngiltere'nin konferansa katılması için se bep kalmaz. Kaldıki İngiltere nin ada üzerinde ileri süre bileceği bütün iddialar sö mürgeciliğin bir kalıntısın dan ibaret olacağından, Bir leşmiş Milletler Anayasası ve dünya kamu (halk) oyu karşısında iltifata şayan gö rülemez. Bu konferansa ara bulucunun davet edilmesi de yararlı olacaktır. Bu konfe ransı düzenlemesi Türkiye' ye büyük itibar kazandıraca tır. Gerçekten de Üçüncü Dünya Devletleri diye adlan dırılan Asya'nın, Afrika'nın tarafsız genç devletleri bu teşebbüsü sempatiyle karşı lıyacaklar ve destekliyecek lerdir. Batı dünyası da bu konferansı olumlu karşılıya caktır. Çünkü buna karşı o lurlarsa Batılı devletler sö mürgeciliği, savaş kışkırtıcı lığını destekler ve körükler duruma düşeceklerdir. Doğu Blokunda yer alan devletler de yalnız ilgililer arasında toplanacak bir konferansı ba rışçı bir teşebbüs olarak al kışlıyacaklardır.

Dünyada sempati ile kar şılanmış bir teklifi Yunanis tan ve Makarios'un reddet meleri hiç te kolay olmıya caktır. Çünkü bu takdirde dünya kamu (halk) oyu Tür kiye'den yana olacak ve Yu nanistan ile Makarios'u bir oldu-bitti peşinde koşmakla suçluyacaktır.

BAĞIMSIZLIK

Kıbrıs buhranı Türki ye'nin bağımsız bir dış politikaya dönmesinin zorunluluğunu bütün çıplak lığıyla ortaya koymuştur.Ger çekten de Türkiye ile Ame rika arasında 12 Temmuz 1947'de ve 4 Temmuz 1948 de imzalanmış olan yardım antlaşmalarından beri millî bağımsızlık ve egemenlik hak larımız sınırlanmış bulunuyor.

Bugün Türkiye hiçbir mesele hakkında egemen bir varlık olarak davranacak du rumda değildir, Maliyesi, e konomisi ve iç ve dışişleri Amerika'dan bağımsız olarak işliyememektedir. Mahkeme lerimizin yargı hakkı, Ame rikalılar söz konusu olunca sınırlanmıştır. Kıbrıs buhra nında Hükümetin teşebbüs leri durdurulmuş, elimizdeki uçaklarımızı kullanamıyacağı mız bize ihtar edilmiştir. Bü tün bu ağır şartlara Türkiye Amerika'dan aldığı yardım lar için katlanmaktadır. Oy sa 17 yıldan beri alınan kre di ve yardımlar Türkiye'yi her bakımdan bağımlı hale düşürmekle kalmamış, üste lik kuşaklar boyunca ödemek zorunda kalacağımız ağır bir borç yükü altında bizi ezmiştir. Millî bağımsızlığı mızı egemenlik haklarımızı ve toprak bütünlüğümüzü güvenlik altında bulundur mak için girildiği ifade edi len Amerika ve NATO itti fakı, ters bir tecelli ile mil lî bağımsızlığı bitirmiş, ege menlik haklarımızı çiğnemiş tir. Gerçekten de bu ittifak lar Türkiye'nin menfaatları na değil, Amerika'nın men faatlarına hizmet etmekte. yalnız Türkiye'yi ilgilendiren bir anlaşmazlıkta bizi koru mamaktadır.

Bugün artık Türk ulusu bütünüyle bağımsız bir poli tikaya dönülmesini istiyor. Hiçbir Hükûmet halkımızın bu kesin isteğine karşı ko yamaz. Türkiyenin dış poli tikası ancak ve ancak Türki ye'nin menfaatlarına göre uygulanır. Türkiye, ne Ame rika'nın ne Sovyetler Birliği nin nede herhangi bir dev letin veya devletler grupu nun peyki olamaz. 1923 ile 1938 arasında Atatürk'ün mil lî misakçı dış politikası böy le bir politikaydı.»

Gericilik

Başı 1 de

dokunmuş; Türkiye'deki gericiliğin bâzı çıkarcı çev relerin belirttikleri gibi di ne dayanmadığını söylemiş tir. Nurculuk, Anadolucu luk, ırkçılık şeklinde güya dinsel ve millî gözüken çe reyanların çıkarcı ve sö mürücü çevrelerce tutuldu ğunu ve para yardımı gör düğünü, bu cereyanlarda yabancı tüccarlarla işbirli ği eden yerli sermaye sa hiplerinin parmağı bulun duğunu ileri sürmüştür.

Behice Boran Türk hal kının gerici olmadığını, halka Türkiye'nin gerçek leri anlatıldığı ve halk al datılmadığı zaman kurtuluş yolunu bulacağını da söz lerine eklemiştir.

Osman Nuri Torun «ben sizin başarılarınızı kut layan bir üyenizmişim gi bi konuşuyorum» diyerek sözlerine başlamış ve Tür kiye'nin ekonomik durumu nu inceliyerek bugünkü gi dişin berbat olduğunu be lirtmiştir.

Senatör Niyazi Ağırnas lı toplantının kapanış ko nuşmasını yapmış ve bir kaç cümle ile biten sözleri ni şöyle bağlaştır:

«Bağımsız dış politika ya ihtiyacımız var. Türki ye ne Moskovaya, ne Va şingtona, ne Pekine ve ne de Londra'ya uşaklık etmi yecektir.»

Gaziantep İl Başkanı Ahmet Top ise emekçilerin artı uyandığı, haklarını kendi elleriyle almasını öğ rendiklerini söylemiştir.

Yavuzlar

Başı 1 de

ların hepsini yalanlamak tadır.

Açık rejim, demokrasi kalkınma olan bir ülkenin yedinci büyük şehrinde Hoşgördü gibi gerçekten bir cehennem manzarası varsa oradaki refah sözleri yalan demektedir.

Hoşgördü, 200-300 bin lik apartmanların hemen altındaki üç mağaraya sı kışmış bir semttir. Beledi ye utanmadan buradaki ev ciklere kapı numarası tak mış ve tabelâ vergisi koy muştur. Hoşgördü mağara devrini yaşamaktadır. Su yu yoktur. Yolu yoktur. Elektriği yoktur. Yüznuma rası yoktur. Buradaki ço cuklar sabahtan akşama ka dar hayvan ve insan pis likleri içinde yaşarlar. Ba baları ya işçidir, yada gay rimeşru yollardan hayatını kazanmak zorunda bırakıl mış suçsuz suçlulardır.